

РЕШЕНИЕ

№ 855

гр. София, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-IV-Е, в закрито заседание на шестнадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Рени Коджабашева

Членове: Йоана Генжова

Антоанета Г. Ивчева

като разгледа докладваното от Антоанета Г. Ивчева Въззивно гражданско дело № 20211100513443 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 435 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба, вх. № 31805/15.09.2021 г., на длъжника в производството по изпълнително дело № 20138580401444 М. Щ. Щ., срещу отказа на ЧСИ У.Д., рег. № 858 при КЧСИ, да прекрати принудителното изпълнение, обективиран върху молба на длъжника от 02.09.2021 г. (лист 272 от изп. дело). Жалбоподателят поддържа, че обжалваният отказ е неправилен и незаконосъобразен при доводи за наличие на хипотеза за прекратяване на изпълнително дело по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, поради което и следва да бъде отменен от съда. Претендира се присъждането на разноски за настоящото производство.

В срока по чл. 436, ал. 3 ГПК не е постъпило писмено възражение от страна на вискателя по изпълнителното дело „Банка ДСК“ ЕАД.

Съдебният изпълнител по посоченото изпълнително дело е изложил мотиви по обжалваните действия, съгласно разпоредбата на чл. 436, ал. 3 ГПК, съдържащи съображения за неоснователност на жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и материалите, съдържащи се в изпълнителното дело, приема за установено следното от фактическа страна:

Изпълнително дело № 20138580401444 на ЧСИ У.Д., рег. № 858 при КЧСИ, е образувано по молба от 23.10.2013 г. на вискателя „Банка ДСК“ ЕАД срещу С.И.С. и

М.Щ. Щ. за принудително събиране на присъдените в полза на вискателя суми съгласно изпълнителен лист от 14.08.2013 г., издаден по ч.гр.д. № 30086/2013 г. по описа на СРС, I ГО, 51 състав, в която молба на частния съдебен изпълнител е възложено по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ да определи начина на изпълнението. Към молбата са представени изпълнителният лист и заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК, по силата на които длъжниците са осъдени да заплатят солидарно на заявителя посочените в листа суми.

В периода след образуване на изпълнителното дело съдебният изпълнител е предприел по отношение на двамата длъжници следните действия по събиране на сумите по листа, а именно: извършени са справки за наличие на публични задължения, декларирано имущество, МПС и банкови сметки, изпратени са покани за доброволно изпълнение.

На 07.11.2013 г. са наложени запори върху вземанията на длъжниците по сметки в търговски банки в страната.

На 08.01.2014 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника Щ., получавано за положен при „М.“ ЕАД труд.

На 11.04.2014 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника С., получавано за положен при „Т. – и. и с.“ ЕООД труд.

По искане на вискателя, обективизирано в молба от 03.12.2013 г., изпълнителното производство по отношение на длъжника Щ. било спряно на основание чл. 432, ал. 1, т. 2 ГПК, а наложените запори – вдигнати.

На основание чл. 458 ГПК и постъпило на 03.12.2013 г. удостоверение за наличие или липса на публични задължения като присъединен вискател по изпълнителното дело е конститурана Национална агенция по приходите за събиране на публични вземания към длъжника С.. Моментът на конституиране на присъединения вискател не се установява по делото поради липса на приложен нарочно съставен за това акт на ЧСИ, но фактът на неговото извършване е съобщен на длъжника С. на 03.05.2014 г. със съобщение от 25.04.2014 г.

На 19.06.2014 г. пред ЧСИ е представено споразумение, сключено на 16.05.2014 г. между вискателя „Банка ДСК“ ЕАД и длъжника С., по силата на което плащането на неизплатеният остатък от вземанията по изпълнителен лист от 14.08.2013 г. е разсрочено в периода от 16.05.2014 г. до 16.05.2015 г.

На 09.06.2015 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника С., получавано за положен при „Т. – и. и с.“ ЕООД труд.

На 29.05.2017 г. по делото е постъпила молба от „ОТП Ф.Б.“ ЕАД, с която съдебният изпълнител се уведомява за сключен на 07.12.2016 г. договор за цесия, по силата на който вискателят прехвърлил вземанията си по изпълнителния лист на

„ОТП Ф.Б.“ ЕАД. С молбата е поискано това дружество да бъде конституирано на мястото на предишния вискател и да бъде наложен запор върху всички банкови сметки, открити при „Уникредит Булбанк“ АД. Не се установява на името на длъжниците да са открити банкови сметки при „Уникредит Булбанк“ АД, съответно да са наложени запори върху техни вземания в посочената банка.

По направено на 30.06.2020 г. от вискателят „ОТП Ф.Б.“ ЕАД искане на 07.07.2020 г. е наложен запор върху вземания на длъжника С., представляващи надвнесени в резултат на принудително изпълнение суми по изпълнително дело № 20168600401527 по описа на ЧСИ В.М., рег. № 860 на КЧСИ.

По искане на вискателя „ОТП Ф.Б.“ ЕАД, обективирано в молба, постъпила по делото на 19.05.2021 г., съдебният изпълнител е възобновил изпълнителното производство по отношение на М. Щ. Щ..

На 18.08.2021 г. са наложени запори върху трудовите възнаграждения на длъжника Щ., получавани за положен при „М.“ ЕАД, „Т.“ ЕООД и „И.Е.“ ЕООД труд.

На 02.09.2021 г. по делото е постъпила молба, с която длъжникът Щ. е направила искане за прекратяване на изпълнителното дело спрямо нея поради липсата на поискани от вискателя и извършени от съдебния изпълнител изпълнителни действия за повече от две години, по която съдебният изпълнител е постановил отказ, обективиран върху посочената молба на длъжника (лист 272 от изп. дело).

Въз основа на горните фактически констатации, настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 436, ал. 1 ГПК от легитимирано за това лице срещу подлежащо на съдебен контрол действие на ЧСИ – по аргумент от чл. 435, ал. 1, т. 6 ГПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е *основателна*.

Съобразно имащите задължителен характер разяснения, дадени в Тълкувателно решение от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция“ настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като този акт има само декларативен, а не конститутивен ефект. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време

валидно изпълнително действие.

В случаите на множество длъжници по едно и също изпълнително дело, прекратяване на изпълнението може да настъпи по отношение както на всички тях, така и само по отношение на част от тях. Срокът на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК тече самостоятелно за всеки длъжник, а предприетите изпълнителни действия по отношение на един от солидарните длъжници са без правно значение и последици спрямо другия такъв, т. е. предпоставките по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК подлежат на установяване в настоящото производство единствено спрямо длъжника, поискал прекратяване на изпълнението. В този смисъл Решение № 48/14.07.2016 г. по к.т.д. № 404/2015 г. по описа на ВКС, II т.о., както и в Решение № 83/11.04.2018 г. по к.гр.д. № 1667/2017 г. по описа на ВКС, IV г.о.

Направеното от вискателя на 03.12.2013 г. искане по чл. 432, ал. 1, т. 2 ГПК за спиране на изпълнителното производство по отношение на длъжника Щ. не поддържа висящността на изпълнителния процес спрямо нея. В настоящия случай не е била налице правна невъзможност за извършване на действия по събиране на вземането, каквито са останалите хипотези на спиране на изпълнението, уреди в чл. 432, ал. 1, т. 1 и т. 3-7 ГПК. Напротив, неизвършването на изпълнителни действия в периода от 03.12.2013 г. до 19.05.2021 г. е било по избор на вискателя, като само от неговата воля е зависело и възобновяването на изпълнителното производство. Ето защо настоящият съден състав намира, че в случая фактът на спиране на изпълнителното дело не поражда действието по чл. 61, ал. 1 ГПК.

Следователно изпълнителното производство по отношение на длъжника Щ. се е прекратило по силата на закона с изтичане на две години от последното валидно извършено спрямо нея изпълнително действие. Съобразно разяснения, дадени в мотивите към т. 10 от Тълкувателно решение от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, от посочения характер могат да бъдат: насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н., независимо от това дали прилагането им е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ. Не са изпълнителни действия и не прекъсват срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В случая, видно от процесуалното развитие на изпълнителния процес и по

аргумент от чл. 450, ал. 3 ГПК, извършените по отношение на длъжника Щ. изпълнителни действия, прекъснали срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, са налагането на запови върху вземанията □ по сметки в следните търговски банки в страната: „Банка ДСК“ ЕАД, „Уникредит Булбанк“ АД, „ТБ Инвестбанк“ АД и „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, на 07.11.2013 г., както и налагането на запови върху трудовото □ възнаграждение, получавано за положен при „М.“ ЕАД труд, на 08.01.2014 г. Последният изпълнителен способ е извършен по смисъла на чл. 450, ал. 3 ГПК след постановяване на акта на вдигане на запови от съдебния изпълнител, като по делото липсват данни за момента на уведомяване на работодателя за факта на вдигане на запови.

На 29.05.2017 г. с нарочна молба „ОТП Ф.Б.“ ЕАД е поискал да бъде конституирано на мястото на предишния вискател и да бъде наложен запови върху всички банкови сметки, открити при „Уникредит Булбанк“ АД. Но към посочената дата срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е бил изтекъл по отношение на длъжника Щ., тъй като предходния вискател не е поискал осъществяването на изпълнителни способности с предмет имуществото на последната в продължение на две години, считано от последното валидно изпълнително действие – 07.11.2013 г., респ. 08.01.2014 г.

Ето защо обжалваното постановление следва да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно, като бъде прогласено настъпилото по силата на закона на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК прекратяване на изпълнителното производство по отношение на длъжника Щ.. Доколкото прекратяването като процесуално действие във фазата на изпълнителното дело се извършва с постановление на органа по изпълнението, който извод се налага по аргумент на чл. 433, ал. 1 и ал. 2 ГПК, и съдът няма правомощие по закон да прекрати изпълнително дело, тъй като такава компетентност е предоставена на съдебния изпълнител, делото следва да се върне на ЧСИ У.Д., рег. № 858 при КЧСИ, с указания да издаде постановление за прекратяване на изпълнително дело № 20138580401444 на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК по отношение на длъжника Щ..

Заявената от жалбоподателя претенция за присъждане на разноси е неоснователна, тъй като вискателят не може да носи отговорност за разносите по обжалване на незаконосъобразното действие на съдебния изпълнител. Отговорността за разноси се понася от страната, срещу която е постановено решението, спрямо която тя е санкция за неоснователно предизвикан спор. В случая производството е по повод жалба срещу действия на съдебен изпълнител като вискателят не е дал повод за съдебното производство със свое поведение или действие, а отговорността на съдебния изпълнител за вреди може да бъде реализирана по реда на чл. 441 ГПК при наличие на предпоставките за това.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд, IV-Е въззивен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ на ЧСИ У.Д., рег. № 858 при КЧСИ, да прекрати на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК принудителното изпълнение по изпълнително дело № 20138580401444 по отношение на длъжника М. Щ. Щ., обективиран върху молба на длъжника от 02.09.2021 г. (лист 272 от изп. дело).

ВРЪЩА делото на ЧСИ У.Д., рег. № 858 при КЧСИ, с указания да издаде постановление за прекратяване на изпълнително дело № 20138580401444 на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК по отношение на длъжника М. Щ. Щ..

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____